

Arrest

nr. 237 536 van 26 juni 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 26 december 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 november 2019 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 november 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.2. Op 27 november 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie PZ Balen/Dessel/Mol op 27.11.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met/haar verklaringen.

(...)

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 27.11.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- ☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 7.01.2019 dat hem aangetekend ter kennis werd gegeven op 10.01.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkenes verzoek tot internationale bescherming werd geweigerd.

Betrokkene verblijft illegaal in België samen met zijn partner en vier minderjarige kinderen. Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt.

Betrokkens drie oudste kinderen gaan in België naar school, echter het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat betrokkenes kinderen hier naar school gaan, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Betrokkenes kinderen hebben de mogelijkheid zijn studies af te maken in het land van herkomst (RVV, nr. 125.845 van 20 juni 2014). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet

verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Ook het feit dat betrokkene jongste kind in België geboren is en de andere drie kinderen sinds 2017 in België verblijven, opent niet zonder meer het recht op verblijf. Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op de kinderen en dat dit tegen hun belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders, die op eigen risico, ondanks hun precaire verblijfssituatie, een gezinsleven hebben uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en hij het Rijk dienen te verlaten, hij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

Bovendien en zijn partner kregen betrokkene in 2018 te horen dat hun verzoek tot internationale bescherming definitief werd geweigerd. Niets weerhield hen ervan het grondgebied te verlaten. Evenwel bleven zij hun illegaal verblijf bestendigen. Indien hun kinderen hun schooljaar moeten onderbreken is dit te wijten aan de eigen handelingen van betrokkene om zich manifest in illegaal verblijf te nestelen. Indien de ouders niet meer gemachtigd zijn en hij het Rijk dienen te verlaten, dienen hij zich hierbij te laten vergezellen door hun kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

Voor zover betrokkene aanhaalt dat het centrum van zijn belangen in België ligt omdat hij zijn leven alhier opgebouwd zou hebben en structuur gegeven en hij hier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht zou hebben in de zin van artikel 8 EVRM, dient te worden opgemerkt dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen.

Betrokkene verklaart te werken in België. Dit element opent echter niet het recht tot verblijf.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een syntheseseminarie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), "doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60".

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij, in haar syntheseseminarie, de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Haar enig middel licht de verzoekende partij in haar syntheseseminarie toe als volgt:

"II.1.1. In casu geeft verwerende partij een opsomming van de procedures die de verzoekende partij in het verleden heeft opgestart. Zij is sinds 2017 in België en was daarvoor reeds 12 jaar in Italië. Zij heeft haar land aldus meer dan 14 jaar(!) geleden verlaten .

Verwerende partij was hiervan op de hoogte (cf. asielrelaas verzoekende partij), doch rept hier met geen woord over in de bestreden beslissing.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u verklaart 12 jaar in Italië gewoond te hebben (notities van het persoonlijk onderhoud dd. 30/03/2018 (verder notities CGVS), p. 4) en dat u eveneens asiel aangevraagd heeft in Italië bij uw aankomst in 2005, waarna u verklaart geen papieren gekregen te hebben. U verklaart verder dat u na de geboorte van uw eerste kind, in 2009, verblijfsdocumenten ontving dankzij een regularisatie. Uit uw verklaringen blijkt dat de Italiaanse asielautoriteiten reeds een beslissing namen m.b.t. een nood aan internationale bescherming uwentwege. Het feit dat u geen internationale bescherming toegekend werd in Italië, ondermijnt reeds de ernst van de door u ingeroepen vrees voor vervolging.

Bovendien heeft verzoekende partij tevens verblijfsrecht in Italië, wat zij tevens verklaarde tijdens haar asielaanvraag en tevens haar verblijfskaarten voorlegde, (cf feitenrelaas asielaanvraag verzoekende partij)

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: 5 paspoorten van uzelf en uw gezinsleden, een huwelijksattest, 5 Italiaanse verblijfsdocumenten, 5 mutualiteitskaarten, 5 Italiaanse Identiteitskaarten en de geboorteaangiften van uw 3 kinderen. Uw echtgenote legt eveneens een medisch attest voor waaruit blijkt dat zij zwanger is.

Dit wordt evenmin betwist door verwerende partij, maar ook hierover kan verzoekende partij geen enkele motivering vinden bij het opleggen van een inreisverbod van 3 jaar voor de hele Schengenzone... begrijpe wie begrijpen kan.

Geen enkele van de 4 minderjarige kinderen van verzoekende partij werd in Ghana geboren. Zij hebben er nooit een voet binnen gezet, kennen noch de cultuur, noch de taal. Zij zijn er nooit naar school geweest, noch hebben zij er een sociaal netwerk.

Het is aldus onbegrijpelijk hoe verwerende partij meent dat verzoekende partij en haar gezin zonder problemen terug zou kunnen keren naar Ghana, zonder enig onderzoek wat hun lot zal zijn, hoe de samenleving staat ten opzichte van kinderen die in het buitenland geboren zijn, de taal niet spreken, enz. Bovendien wordt helemaal niet gemotiveerd over het verblijf (n het verblijfsrecht van verzoekende partij en haar gezin in Italië.

Aldus valt de motivering van de thans bestreden beslissing niet te begrijpen!

Verwerende partij had alle specifieke omstandigheden en het bijzonder het feit dat verzoekende partij en haar minderjarige kinderen bijna 15 jaar niet in het land van herkomst zijn geweest in ogenschouw moeten nemen bij de redelijkheid van de oplegging van een inreisverbod met de maximumduur.

In haar nota met opmerkingen geeft de verwerende partij een opsomming van elementen waarmee zij wel meent rekening gehouden te hebben:

De bestreden beslissing maakt in dit kader melding van de volgende elementen:

- geen gevolg gegeven aan eerder bevel om het grondgebied te verlaten ;
- weinig waarschijnlijk dat de verzoekende partij vrijwillig gevolg zal geven aan een terugkeerbesluit
- de verzoekende partij weigert hardnekkig om aan de terugkeerverplichting te voldoen, ondanks het feit dat zij werd geïnformeerd nopens de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten ;
- het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij werd geweigerd ;
- het volledige gezin van de verzoekende partij dient terug te keren naai' het land van herkomst ;
- het schoollopen van de minderjarige kinderen in België betekent niet dat automatisch een verblijfstitel kan worden afgegeven ;
- er wordt overigens ook niet aangetoond dat het onderwijs in het land van herkomst niet zou kunnen worden afgemaakt ;
- het verblijf in België is niet als stabiel te beschouwen, gelet op de preciaire verblijfssituatie ;
- de verzoekende partij heeft geen enkel motief om nog verder in België te verblijven ;
- het belang van de immigratiecontrole ;
- ...

Vooreerst vormt dit geen antwoord op bovenstaande, namelijk het feit dat de kinderen in de Schengenzone geboren zijn en hun eigen land niet kennen. Bovendien somt de verwerende partij hier eigenlijk herhaaldelijke keren hetzelfde motief op (namelijk het niet hebben van verblijfsrecht), verpakt in een andere kledde "geen gevolg geven aan eerder bevel om het grondgebied te verlaten", "niet aan de terugkeerverplichting voldoen", "belang van de immigratiecontrole", "precaire verblijfssituatie", ... Dit valt niet ernstig te noemen en vormt al zeker geen bewijs dat er met alle relevante elementen eigen aan de persoon werd rekening gehouden.

II.1.2. De verzoekende partij ontkent niet dat de verwerende partij ter zake een zeer ruime discretionaire bevoegdheid heeft.

Aldus dient zij aan strenge motiveringsvereisten te voldoen.

Immers: hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is immers evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij ter zake beslist.

Ter zake is die discretionaire bevoegdheid echt ruim: de verwerende partij kan variëren 0 jaar tot drie jaar.

Zie ter zake OPDEBEEK EN COOLSAET (I. OPDEBEEK EN A. COOLSAET, Formele Motivering van bestuurshandelingen, Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, (7), 1999 blz. 145.

De motivering in kwestie kan echter de oplegging van een inreisverbod met de maximumtermijn van drie jaar niet schragen.

In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij.

Zij somt de specifieke omstandigheden op, doch houdt er juist geen rekening mee door over te gaan tot de oplegging van de maximumtermijn.

II.1.3. De verwerende partij houdt in haar nota met opmerkingen tevens voor dat artikel 8 EVRM niet geschonden werd en al zeker het hoger belang van het kind niet dat in dit verband tevens dient te worden getoetst, omdat de hele familie zou moeten terugkeren.

De verwerende partij schijnt echter te vergeten dat een inreisverbod tevens een impact heeft op het privéleven van de verzoekende partij en dat een inreisverbod voor de hele Schengenzone voor drie jaar (maximumtermijn) na er vijftien jaar gewoond te hebben een bijzonder grote inbreuk op dit privéleven vormt.

Evenmin kan worden ingezien hoe het terugkatapulteren van de minderjarige kinderen naar een derdewereldland dat zij nog niet gezien hebben in hun belang zou kunnen zijn.

Artikel 8 EVRM werd in casu dus tevens manifest geschonden.

II.1.4. De thans bestreden beslissing houdt aldus een bijzonder ernstige maatregel in, waarvan de impact op het leven van verzoekende partij moeilijk kan overschat worden.

Aldus werden in casu artikel 74/11, §1 VW en het beginsel van de materiële motiveringsverplichting manifest geschonden!"

3.2. De verzoekende partij betoogt dat zij sinds 2017 in België was en daarvoor reeds 12 jaar in Italië, dat zij haar land meer dan 14 jaar geleden verlaten heeft en dat de verwerende partij hiervan op de hoogte was middels haar asielrelaas, doch hier met geen woord over rept in de bestreden beslissing. Zij wijst erop dat zij bovendien tevens een verblijfsrecht heeft in Italië, waar zij tevens op wees tijdens haar asielaanvraag waarbij zij ook haar verblijfskaart voorlegde. Zij stelt dat dit evenmin wordt betwist door de verwerende partij maar dat ook hierover geen motivering kan gevonden worden bij het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar voor de hele Schengenzone, dat dit niet te begrijpen is. De verzoekende partij vervolgt dat geen enkele van de vier minderjarige kinderen in Ghana werd geboren, dat zij er nooit een voet hebben binnengezet en noch de cultuur en taal kennen, dat zij er nooit naar school zijn

geweest en hier een sociaal netwerk hebben, dat het aldus onbegrijpelijk is dat de verwerende partij meent dat zij en haar gezin zonder problemen terug kunnen keren naar Ghana, zonder enig onderzoek wat hun lot zal zijn, hoe de samenleving staat ten opzichte van kinderen die in het buitenland geboren zijn en de taal niet spreken. Zij stelt dat bovendien niet gemotiveerd wordt over het verblijf en het verblijfsrecht van haar en haar gezin in Italië, dat de motivering dan ook niet te begrijpen is. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij alle specifieke omstandigheden en in het bijzonder het feit dat zij en haar minderjarige kinderen bijna 15 jaar niet in het herkomstland zijn geweest in ogenschouw had moeten nemen bij de redelijkheid van de oplegging van een inreisverbod met de maximumduur. Zij stelt dat de verwerende partij in de verweernota een opsomming van elementen weergeeft waarmee zij rekening heeft gehouden, doch dat dit geen antwoord vormt op het feit dat de kinderen in de Schengenzone geboren zijn en hun eigen land niet kennen. Zij stelt dat de verwerende partij hier eigenlijk herhaaldelijke keren hetzelfde motief, met name het niet hebben van een verblijfsrecht, verpakt in een ander kleedje, dat dit niet ernstig te noemen valt en al zeker geen bewijs vormt dat er met alle relevante elementen eigen aan de persoon werd rekening gehouden. Vervolgens stelt de verzoekende partij dat zij niet ontkent dat de verwerende partij ter zake over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt daar de verwerende partij kan variëren (bij bepalen van een termijn bij het opleggen van een inreisverbod) van nul tot drie jaar, dat er dan ook een ruime motiveringsplicht bestaat en dat de motivering in kwestie de oplegging van een inreisverbod met de maximumtermijn van drie jaar niet kan schragen, dat de besteden beslissing geenszins duidelijk maakt dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van de verzoekende partij, dat zij de specifieke omstandigheden opsomt, doch er juist geen rekening mee houdt door over te gaan tot de oplegging van de maximumtermijn. Betreffende artikel 8 van het EVRM stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij in haar verweernota voorhoudt dat voormelde bepaling en het belang van het kind niet geschonden zijn doordat de gehele familie moet terugkeren, doch dat de verwerende partij lijkt te vergeten dat een inreisverbod tevens een impact heeft op het privéleven en dat een inreisverbod voor de gehele Schengenzone voor drie jaar na er vijftien jaar gewoond te hebben een bijzonder grote inbreuk vormt op het privéleven. Zij meent dat er evenmin kan ingezien worden hoe het terug katapulteren van de minderjarige kinderen naar een derdewereldland dat zij nog niet gezien hebben in hun belang zou kunnen zijn. Zij meent dat artikel 8 van het EVRM geschonden is, dat de thans bestreden beslissing een bijzonder ernstige maatregel inhoudt, waarvan de impact op het leven van de verzoekende partij moeilijk kan overschat worden.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 74/11, §1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[...]”

3.4. Uit voormelde bepaling volgt dat de verwerende partij in beginsel een inreisverbod dient op te leggen indien de verzoekende partij een eerdere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. Dit gegeven wordt door de verzoekende partij niet betwist, evenmin als het feit dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 7 januari 2019.

Uit voormelde bepaling volgt eveneens dat de verwerende partij in beginsel een inreisverbod dient op te leggen indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Dit gegeven wordt door de verzoekende partij niet betwist, evenmin als het feit dat haar voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan.

3.5. Wat betreft de duur van het opgelegde inreisverbod, wordt niet betwist dat de verwerende partij over een discretionaire bevoegdheid beschikt bij het bepalen van deze duur. Evenwel moet, overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet, de duur van het

inreisverbod worden vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”.

Artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet vereist bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een individueel onderzoek naar alle omstandigheden eigen aan het geval alsook een evenredige afweging van deze omstandigheden.

Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet dus een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900). Hoewel dit niet betekent dat de verwerende partij moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen, impliceert de discretionaire bevoegdheid inzake het bepalen van de duur van het inreisverbod wel een nauwgezette motiveringsplicht.

Het wordt door de verzoekende partij niet betwist dat het bestreden inreisverbod een afzonderlijke motivering bevat waarom wordt geopteerd voor het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar.

3.6. Betreffende de duur van het inreisverbod wordt gewezen op het belang van de immigratiecontrole en op de hardnekkigheid van de verzoekende partij om illegaal op het grondgebied te willen verblijven. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de vaststelling van hardnekkigheid van illegaal verblijf afgeleid wordt uit het feit dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 7 januari 2019, dat zij weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen en dat zij door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, dat zij en haar partner in 2018 te horen kregen dat hun verzoek tot internationale bescherming definitief werd geweigerd, dat niets hen ervan weerhield het grondgebied te verlaten, dat zij evenwel hun illegaal verblijf bleven bestendigen. Uit voormelde motieven blijkt waarom de verwerende partij heeft geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar. Daarnaast blijkt uit deze motieven dat de verwerende partij bij het bepalen van de duur van het inreisverbod is nagegaan of er omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij zijn die kunnen leiden tot een inreisverbod van minder dan drie jaar, doch geoordeeld dat *in casu* geen dergelijke omstandigheden blijken. De verwerende partij heeft, zo blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, in dit kader rekening gehouden met het feit dat haar verzoek tot internationale bescherming werd geweigerd, met het feit dat zij illegaal in België verblijft samen met haar partner en vier minderjarige kinderen en het volledige gezin dient terug te keren zodat artikel 8 van het EVRM gerespecteerd is, met het feit dat de drie oudste kinderen naar school gaan in België, met het feit dat het jongste kind in België geboren is en de drie kinderen sinds 2017 in België verblijven, met het hoger belang van de kinderen, met het feit dat de kinderen hun schooljaar dienen te onderbreken, met de verklaring van de verzoekende partij dat het centrum van haar belangen in België ligt omdat zij alhier haar leven heeft opgebouwd en met het feit dat zij verklaart in België te werken. De verwerende partij motiveert dat de verzoekende partij geen enkel wettig motief heeft om alsnog in België te verblijven.

3.7. Uit voormelde motieven blijkt duidelijk dat de verwerende partij rekening heeft gehouden, bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, met de specifieke omstandigheden van het individuele geval van de verzoekende partij. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing niet enkel een opsomming van omstandigheden, doch ook dat de verwerende partij heeft geoordeeld waarom de omstandigheden leiden tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar en niet tot het opleggen van een inreisverbod voor een kortere termijn. Zoals zal blijken uit wat volgt, maakt de verzoekende partij ook niet aannemelijk dat de verwerende partij bepaalde relevante omstandigheden niet in rekening heeft genomen. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de motieven een oplegging van een inreisverbod van de maximumtermijn niet kunnen schragen.

Uit de voormelde motieven blijkt duidelijk waarom de verwerende partij, op grond van de relevante specifieke omstandigheden, heeft geoordeeld dat een inreisverbod voor de maximumduur van drie jaar proportioneel is.

3.8. De verzoekende partij wijst op haar verblijf in België sinds 2017, waarmee de verwerende partij uitdrukkelijk rekening heeft gehouden, alsook naar het feit dat zij daarvoor reeds 12 jaar in Italië verbleef, dat zij haar land meer dan 14 jaar geleden verlaten heeft en dat de verwerende partij hiervan

op de hoogte was middels haar asielrelaas, doch hier met geen woord over rept in de bestreden beslissing. Vooreerst merkt de Raad op dat de verzoekende partij werd gehoord op 27 november 2019 en op de vraag *“Om welke reden keerde u niet terug naar uw herkomstland of kan u niet terugkeren naar uw herkomstland, of naar het land waar u een asielaanvraag indiende”* enkel antwoordde *“Maffia”*, doch geenszins aangaf dat een terugkeer naar het herkomstland niet mogelijk was door het langtijdig afwezig zijn uit het land van herkomst. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden en hiernaar geen onderzoek te hebben gevoerd. Daarnaast wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet verduidelijkt op welke wijze het uitdrukkelijk vermelden van het feit dat de verzoekende partij ook reeds lange tijd in Italië verbleef en aldus 14 jaar geleden het herkomstland heeft verlaten, kan leiden tot een andere beoordeling betreffende het bepalen van de duur van het inreisverbod, zoals ook zal blijken uit wat volgt. De verzoekende partij toont aldus niet aan dat met bepaalde voor het bepalen van de duur van het inreisverbod relevante specifieke omstandigheden nagelaten werd rekening te houden.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat zij een verblijfsrecht heeft in Italië waar zij tevens op wees tijdens haar asielaanvraag waarbij zij ook haar verblijfskaart voorlegde, dat dit niet wordt betwist door de verwerende partij maar dat ook hierover geen motivering kan gevonden worden bij het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar voor de hele Schengenzone, dat dit niet te begrijpen is, stelt de Raad vast, daargelaten de vraag of de verzoekende partij heden nog steeds beschikt over een verblijfsrecht in Italië, dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met en gemotiveerd heeft over de mogelijkheid dat de verzoekende partij over een verblijfsrecht beschikt in een andere lidstaat van de Schengenzone, nu in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd dat aan de verzoekende partij *“(…) een inreisverbod voor 3 jaar (wordt) opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”*. De verzoekende partij toont geenszins aan dat voormelde motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn.

Betreffende het betoog dat geen enkele van de vier minderjarige kinderen in Ghana werd geboren, dat zij er nooit een voet hebben binnengezet en noch de cultuur en taal kennen, dat zij er nooit naar school zijn geweest en hier een sociaal netwerk hebben, dat het aldus onbegrijpelijk is dat de verwerende partij meent dat zij en haar gezin zonder problemen terug kunnen keren naar Ghana, zonder enig onderzoek wat hun lot zal zijn, hoe de samenleving staat ten opzichte van kinderen die in het buitenland geboren zijn en de taal niet spreken, wijst de Raad er vooreerst opnieuw op dat de verzoekende partij, wanneer zij werd gevraagd *“Om welke reden keerde u niet terug naar uw herkomstland of kan u niet terugkeren naar uw herkomstland, of naar het land waar u een asielaanvraag indiende”*, niet heeft gewezen op voormelde elementen. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden of hiernaar geen onderzoek te hebben gevoerd. Betreffende het feit dat de kinderen hier school lopen wordt gemotiveerd dat het recht op onderwijs geen absoluut recht is en niet betekent dat er een verblijfstitel moet afgeleverd worden, dat het schoolgaan niet kan aanzien worden als buitengewone omstandigheid daar niet aangetoond wordt dat de scholing niet kan verkregen worden in het herkomstland, dat de kinderen van de verzoekende partij de mogelijkheid hebben om de studies af te maken. Betreffende het feit dat het jongste kind hier geboren is en de andere kinderen hier ook al een tijd verblijven wordt gemotiveerd dat ook dit niet zonder meer het recht op verblijf opent, dat de verzoekende partij niet aantoont dat een terugkeer naar het land van herkomst, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op de kinderen en dit tegen hun belangen zou ingaan, dat gelet op het precaire verblijf van de verzoekende partij in België de vaststelling zich opdringt dat ook het verblijf in België niet als stabiel te beschouwen is, dat het in het hoger belang van de kinderen is niet gescheiden te worden van de ouders, dat dit impliceert dat wanneer de ouders in België niet tot een verblijf zijn gemachtigd of toegelaten en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Hieruit blijkt aldus wel degelijk dat rekening gehouden werd met de scholing in het land van herkomst – waarover wordt gemotiveerd dat niet wordt aangetoond dat die niet kan verkregen worden – alsook met de impact van een terugkeer naar Ghana op de kinderen, waarover gemotiveerd wordt dat de verzoekende partij niet aantoont dat een terugkeer naar het land van herkomst, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op de kinderen en dit tegen hun belangen zou ingaan. De verzoekende partij verduidelijkt niet op welke wijze het feit dat zij reeds langer dan 2017 uit het land van herkomst vertrokken zijn en zij reeds 12 jaar in Italië verbleven, een andere beoordeling van het schoolgaan of het hoger belang van de kinderen rechtvaardigt. Immers wordt erkend dat er sprake is van een scheiding van de vertrouwde omgeving, doch geoordeeld dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat dit een verstorend effect zou hebben op de kinderen. De verzoekende partij toont niet aan dat voormeld

motief foutief of kennelijk onredelijk is. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij, hoewel gehoord over de redenen waarom zij niet terugkeerde of kan terugkeren naar het herkomstland, niet gewezen heeft op het feit dat geen enkele van de vier minderjarige kinderen in Ghana werd geboren, dat zij er nooit een voet hebben binnengezet en noch de cultuur en taal kennen, dat zij er nooit naar school zijn geweest en hier een sociaal netwerk hebben. Overigens beperkt de verzoekende partij zich tot de loutere bewering dat zij de taal en de cultuur niet kennen. Zij voegt geen stukken bij die deze bewering staven. Het loutere feit dat de minderjarige kinderen niet in Ghana geboren zijn leidt er niet *ipso facto* toe dat de kinderen de taal en de cultuur van hun ouders die beiden van Ghanese oorsprong zijn en verklaren 14 jaar geleden het land van herkomst te hebben verlaten en aldus op meerderjarige leeftijd, niet kennen. Het loutere feit dat zij er niet geboren zijn en er nooit een voet hebben binnengezet, er nooit naar school zijn geweest en er geen sociaal netwerk hebben, toont niet *ipso facto* aan dat een terugkeer naar Ghana een verstorend effect zou hebben op de kinderen en tegen hun belangen zou ingaan. In het licht van het hoger belang van het kind en gelet op de leeftijd van de minderjarige kinderen die blijkt uit de stukken van het administratief dossier waarbij kan vastgesteld worden dat het oudste minderjarige kind 10 jaar is, kan ook nog gewezen worden op rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarin gesteld wordt dat jonge kinderen zich in regel nog gemakkelijk kunnen aanpassen aan een leven in een ander land (cf. EHRM 12 juli 2012, nr.54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk, § 90). Door aldus te wijzen op het feit dat de kinderen niet geboren zijn in Ghana, er nooit een voet hebben binnen gezet, de taal, noch de cultuur kennen, er nooit naar school zijn geweest en er geen sociaal netwerk hebben, toont de verzoekende partij geenszins aan dat het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar onbegrijpelijk is of dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is waar *in casu* de nadruk wordt gelegd op het behouden van de gezinseenheid en wordt gesteld dat niet aangetoond wordt dat scholing in Ghana niet mogelijk is en dat, hoewel er sprake is van een scheiding van de vertrouwde omgeving, een verstorend effect van een terugkeer naar Ghana niet aangetoond is. In dit verband kan nog bijkomend worden opgemerkt dat uit het neergelegde administratief dossier blijkt en de verzoekende partij ook aangeeft dat zij pas in 2017 naar België kwam en voordien, samen met haar gezin en drie van de vier minderjarige kinderen, in Italië verbleef. Hierbij dient te worden vastgesteld dat het oudste kind reeds schoolplichtig was toen zij naar België kwamen, een land – gelet op de verklaring van de verzoekende partij dat zij sinds 2017 in België verblijven en daarvoor 12 jaar in Italië en 14 jaar geleden het land van herkomst hebben verlaten – waar het kind niet geboren was, noch ooit een voet binnen had gezet, de taal en cultuur niet kende, er nooit naar school was geweest en geen sociaal netwerk had. De verzoekende partij toont niet aan dat de minderjarige kinderen ernstige problemen hebben ondervonden met de aanpassing aan het leven in België, waardoor er heden indicaties zouden zijn voor onoverkomelijke aanpassingsproblemen voor de minderjarige kinderen bij een terugkeer naar het herkomstland die leiden tot de vaststelling dat een terugkeer naar het herkomstland en een inreisverbod voor de duur van drie jaar kennelijk onredelijk is en in strijd is met de belangen van de kinderen. Tot slot merkt de Raad ook nog op dat de verzoekende partij met de loutere stelling dat Ghana een derdewereldland is, niet aantoonde dat het leven in Ghana samen met hun ouders, alwaar zij alsdan legaal verblijven en waarbij niet is aangetoond dat scholing niet kan bekomen worden, kan beschouwd worden als een schending van het belang van de kinderen. De verzoekende partij toont niet aan dat het hoger belang van het kind vereist dat het in een meer ontwikkeld land kan verblijven.

Gelet op voormelde vaststellingen toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de omstandigheden dat zij al bijna 15 jaar niet meer in Ghana is geweest en de kinderen er nooit zijn geweest, minstens wordt niet aangetoond dat het in rekening nemen van het feit dat zij reeds eerder dan 2017 vertrokken zijn uit het herkomstland en het feit dat niet één van de vier minderjarige kinderen doch alle minderjarige kinderen er niet geboren zijn, zou hebben geleid tot een andere beoordeling nu wel degelijk rekening werd gehouden met de scholing van de kinderen buiten het herkomstland en met hun belangen, waarbij wel degelijk wordt erkend dat een terugkeer naar en verblijf in Ghana een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert.

Bovendien stelt de Raad vast dat de verzoekende partij met haar betoog eerder wil aantonen dat een terugkeer naar het land van herkomst als onredelijk en strijdig met de belangen van de kinderen dient te worden beschouwd, dan dat hieruit een kennelijke onredelijkheid blijkt ten aanzien van de duur van het inreisverbod. De verzoekende partij toont immers niet aan waarom het feit dat de kinderen nooit in Ghana zijn geweest en er geen sociaal netwerk hebben, een kortere duur van het inreisverbod verantwoordt.

Gelet op voorgaande vaststellingen maakt de verzoekende partij met haar betoog geenszins aannemelijk dat de verwerende partij bij het bepalen van de duur van het inreisverbod met bepaalde

relevante elementen geen rekening heeft gehouden, noch dat geoordeeld kan worden dat de bestreden beslissing strijdig is met de belangen van de minderjarige kinderen.

3.9. De verzoekende partij kan gevolgd worden dat de verwerende partij eigenlijk herhaaldelijk hetzelfde motief, met name het niet hebben van een verblijfsrecht, verpakt in een ander kleedje, doch toont niet aan dat een herhaling van een bepaalde overweging aantoonde dat de motieven van de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk zijn of dat louter omwille van het feit dat bepaalde motieven herhaald worden of bepaalde vaststellingen gebruikt worden in verschillende overwegingen betreffende verschillende omstandigheden, kan geoordeeld worden dat met bepaalde relevante specifieke omstandigheden geen of onvoldoende rekening werd gehouden.

3.10. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

3.10.1. Betreffende het gezinsleven en de conformiteit van de bestreden beslissing in dit licht met artikel 8 van het EVRM motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing wat volgt:

"Betrokkene verblijf illegaal in België samen met zijn partner en vier minderjarige kinderen. Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt."

Voormeld motief wordt door de verzoekende partij niet betwist. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt op dit vlak dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.10.2. De verzoekende partij betoogt wel dat de verwerende partij lijkt te vergeten dat een inreisverbod tevens een impact heeft op het privéleven en dat een inreisverbod voor de gehele Schengenzone voor drie jaar na er vijftien jaar gewoond te hebben een bijzonder grote inbreuk vormt op het privéleven. Zij meent dat artikel 8 van het EVRM geschonden is, dat de thans bestreden beslissing een bijzonder ernstige maatregel inhoudt, waarvan de impact op het leven van de verzoekende partij moeilijk kan overschat worden.

In zoverre de verzoekende partij zou menen dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met of niet heeft gemotiveerd over haar privéleven, kan zij niet gevolgd worden. Immers wordt gemotiveerd wat volgt:

“Voor zover betrokkene aanhaalt dat het centrum van zijn belangen in België ligt omdat hij zijn leven alhier opgebouwd zou hebben en structuur gegeven en hij hier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht zou hebben in de zin van artikel 8 EVRM, dient te worden opgemerkt dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Betrokkene verklaart te werken in België. Dit element opent echter niet het recht tot verblijf.”

Deze motieven zijn overigens conform de rechtspraak van het EHRM.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is een feitenkwestie.

Het begrip 'privéleven' wordt niet gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Betreffende het aangevoerde privéleven, wijst de Raad erop dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). De Raad van State stelde ook in het arrest nr. 140.615 van 15 februari 2005 dat de gewone opbouw van sociale relaties niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Het sociaal en economisch welzijn dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder volgens het arrest nr. 166.620 van de Raad van State van 12 januari 2007 niet beschermd door artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij toont niet aan dat de door haar opgebouwde sociale relaties tijdens haar illegaal verblijf in België van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en dat er sprake is van een beschermingswaardig privéleven.

De verzoekende partij toont geenszins *in concreto* aan dat zij in België een privéleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt. Opdat de verzoekende partij zich dienstig op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, komt het haar toe om met concrete elementen aannemelijk te maken dat zij in België een beschermingswaardig privéleven heeft. Met het louter verwijzen, zonder verdere verduidelijking of het voegen van stavingstukken, naar haar privéleven en haar vijftienjarig verblijf in de Schengenzone, toont de verzoekende partij dit geenszins aan.

De verzoekende partij toont geen beschermingswaardig privéleven aan zodat niet blijkt dat de verwerende partij gehouden was een belangenafweging hieromtrent door te voeren.

De Raad wijst er bovendien op dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Het EHRM oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een

disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

De verzoekende partij toont met het enkel verwijzen naar haar vijftienjarig verblijf in de Schengenzone – waarbij dient vastgesteld te worden dat het verblijf en privéleven in België twee à drie jaar bedraagt – en naar haar “privéleven”, zonder meer concrete toelichting, geenszins aan dat er zeer uitzonderlijke omstandigheden zijn waardoor haar privéleven alsnog had dienen te leiden tot een positieve verplichting, zoals hoger omschreven. Bovendien kan er nog op worden gewezen dat de verzoekende partij evenmin aannemelijk maakt dat zij haar privéleven niet zou kunnen verderzetten in haar land van herkomst.

3.10.3. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.11. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat de Raad niet toe vast te stellen dat het bestuur enig dienstige, relevante omstandigheid ten onrechte niet heeft betrokken bij zijn beoordeling voor het bepalen van de duur van het inreisverbod.

De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de verwerende partij zich bij het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar steunde op verkeerde feitelijke gegevens, kennelijk onredelijk handelde of handelende in strijd met de wet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die het bestreden inreisverbod onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan de verzoekende partij ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.12. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER